

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. III. Vtrum in Christo fuerit sides.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

Resp.

Anima
Christi se-
cundū prae-
sentem sta-
tum non in-
diger gratia
praeuenienti
ad imple-
dam legem
naturae.

Si non fuis-
set beata, a
liquo modo
indigisset
peculiari
assistencia.

Hæc tamē
fuisse illi
humanitati
debita ra-
tione vnio-
nis cū Ver-
bo.

68.

Affirmat.

Prob.

Virtutes
morales
fuerunt in
statu inno-
centie &
remanēt in
beatis.

Obiectio.

Resp.

actes supernaturales Christus indiguit spe-
cialibus gratiæ auxilijs ad implendam legem na-
turæ?

Resp. nos posse agere de anima Christi secun-
dum duplicem statum; vel enim possumus eam
considerare secundum statum in quo de facto est
creata, vel in alio statu in quo potuit vniri Verbo.
Secundum præsentem statum non indiget auxi-
lijs actualibus gratiæ præuenientis; nam cum sit
beata atque adeo ex viluminis gloriæ determi-
nata ad claram Dei visionem, ex qua sequitur per-
petuus amor Dei, & perfecta impeccabilitas, con-
sequens est eam non indiguisse alijs subsidijs
ad perfectè implendam legem naturæ; cum cla-
rè videns Deum determinetur ad illum aman-
dum, & reiiciendum quicquid villo modo Deo re-
pugnat. igitur ad hoc non est opus nouis auxilijs
præuenientibus.

Si verò illa anima non fuisset beata, aliquo
modo indigisset peculiari assistencia ad legem na-
turæ implendam; quia habitus supernaturales
non ita firmant voluntatem in bono, vel tollunt
omnem difficultatem occurrentem in exercitio
virtutum, vt sufficiant ad constantem obserua-
tionem præceptorum etiam naturalium; quod pa-
tet etiam in statu innocentie, in quo præter gra-
tiam habitualement & virtutes fuit opus peculiari
Dei assistencia, quæ pars inferior constanter sub-
deretur superiori, neque erumperet in motus ra-
tioni repugnantes; ergo consimilis assistencia
Christi humanitati necessaria fuisset, hæc tamen
assistencia fuisset illi humanitati debita ratione
vnionis eiusdem cum Verbo; nam ratione illius
vnionis fuisset radicaliter impeccabilis in quo-
cumque statu considerata.

Quærit etiam posset an in Christo fuerit virtus
pœnitentiæ? sed de eo commodius agitur q. 84.
art. 3. vbi ostenditur non videri eam virtutem ne-
gandam Christo. Restat itaque

D V B I V M

*Vtrum in Christo fuerint virtutes morales
naturales?*

Resp. breuiter fuisse, in quo video docto-
res penè conuenire. & quidem fuisse in gra-
du perfectissimo; quia illæ virtutes sunt maxima
perfectio naturæ; quam optimè disponunt ad ob-
eundas functiones sibi proportionatas; natura au-
tem in Christo debuit etiam in suo ordine perfe-
ctissime disponi, cum id illi moraliter deberetur ra-
tione vnionis cum Verbo.

Conf. ex eo quod communiter huiusmodi
virtutes dicantur fuisse in Adamo in statu inno-
centie, dicantur etiam remanere in beatis, non ob-
stantibus donis supernaturalibus. Præterea fuit
conueniens vt Christus per virtutem conatu-
ralem intrinsecam exerceret non solum actus
supernaturales, sed etiam naturales, vt seili-
cet eos in suo ordine perfectissimo modo obiret.
igitur huiusmodi virtutes non videntur Christo
negandæ.

Dices Christum non videri exercuisse actus
naturales, cum semper fuerit operatus modo per-
fectissimo.

Resp. neg. assumptum, quia modus perfe-
ctissimus quo Christus dicitur operatus non ita
intelligitur, quod ex solo habitu supernaturali ope-

ratus fuerit, cū habitus naturalis & supernaturalis
nullam inter se dicant repugnantiam, & potue-
rit simul actum vtriusque exercere; sed quod eli-
cuerit actus adequatos habitui: supernaturales
quidem habitui supernaturali, naturales verò ha-
bitui naturali.

Porro Christus habuit has virtutes in gradu
excellentissimo, quem secundum legem ordina-
riam habere poterant, habuitque per infusionem
primo conceptionis instanti, cum ei moraliter
deberentur ratione vnionis naturæ humanæ cum
Verbo; ita vt non deceret animam illius villo tem-
pore carere prædictis virtutibus, & procedere ab
imperfecto modo operandi, & paulatim perfici;
quod dicendum foret nisi primo instanti concep-
tionis fuissent infusæ, nam citra maximum mira-
culum, intellectus non potuisset omnium virtu-
tum obiecta cum omnibus circumstantijs simul
considerare, neque potuisset voluntas simul ferri
in illa omnia. id autem fuisset necessarium ad ac-
quirendum primo instanti perfectissimum habi-
tum per actus proprios.

Conf. consimiles virtutes fuerunt Adamo in-
fusæ ab initio creationis.

Dices: nobilior esse illas virtutes à se habere
quam ab alio. cum ergo potuerint per actus pro-
prios comparari, dicendum est Christum eas ita
comparasse.

Resp. antecedens esse verum cæteris paribus,
hic autem cætera non sunt paria, vt ex dictis pa-
tet. Adde quod nobilior sit res ab alio habere
per modum proprietatis sibi debita, quam pau-
latim per actus. Adde 2. quod licet anima habue-
rit ab alio, ipsam tamen suppositum eas à se ha-
buerit.

ARTICVLVS II.

Vtrum in Christo fuerit fides?

NEGAT, eo quod Christus à primo instan-
ti suæ conceptionis fuerit beatus & clarè
viderit diuinam essentiam; igitur non habuit fi-
dem, quæ saltem de lege ordinaria non consistit
cum clara visione eiusdem obiecti, iuxta id quod
dicitur ad Heb. 11. *Fides est argumentum non appa-
rentium.*

Ex his patet conclusionem S. Thom. pro-
priè intelligi respectu mysteriorum, quæ Chri-
stus clarè vidit: in quo sensu, est communis docto-
rum & certa.

An verò elicuerit aliquos actus fidei circa alia
obiecta, v. g. diem iudicii, &c. quæ cognouit per
revelationem; dependet ab ea questione 2. 2. agita-
ri solita, num euidencia in attestante repugnet fi-
dei; de qua ibi proprius est dicendi locus. si non
repugnet, quod varij non improbabiler sentiunt,
non videtur Christo negandus actus fidei circa ta-
lia obiecta. quamuis etiam eā sententiā positā
communiter negetur Christo habitus fidei, cum
circa primum obiectum non possit exercere fi-
dei actum.

Nec obstat quod in Christo ponantur virtutes
morales, quæ tamen fide sunt ignobiliores, quia li-
cet in sua entitate sint ignobiliores, tamen res-
pectu suæ materiæ non important defectum repu-
gnantem sublimiori virtuti, quem defectum fides
in suo ordine inuoluit.

Quærit verò potest an Christus fuerit præditus
virtute quæ in voluntate subferuit fidei?

Notan-

69.

Habuit has
virtutes
Christus in
gradu per-
fectissimo
Et quidem
primo in-
stanti concep-
tionis.

Replica.

Diluitur.

Resp. neg.

70.

Hæc.

71.

Si euidencia
in attestante
non repugnet
fidei, non videtur
Christo negan-
dus actus fidei
circa obiecta
de secundaria.
Obiectum
occurrebat.

Notandum præter habitum fidei quæ est in intellectu, & qui immediate inclinatur ad assensum fidei, quod non est in voluntate habitum quendam à charitate distinctum, qui eandem voluntatem inclinatur ad imperandum fidei assensum.

Hunc habitum quidam ponunt in beatis & in Christo, etiam supposito quod habitus fidei in intellectu non remaneat in beatis, & supposito quod non eiciant actus fidei, quia talis habitus nullam dicit imperfectionem, & potest inclinare voluntatem ad imperandum assensum quasi conditionally, si non obstat evidentiæ obiecti. videtur potest Suarez hic in commentario.

Alij verus negant. Vaquez hic. Lorca disp. 8. num. 7. Ratio est quod talis habitus natura sua subiectus habet fidei, eique subordinetur, unde si habitus fidei non remaneat, neque videtur prædictus habitus secundum naturalem rerum existentiam remanere. nam quando aliquid essentialiter ordinatur ad aliud tanquam præuium ad illud, non videtur ponendum quando terminus ponitur non debet.

Conf. non videtur debere poni habitus in voluntate propter actus conditionatos, vellem credere nisi oblatet evidentiæ obiecti &c. patet in simili non ponitur habitus temperantiæ in angelo propter actus conditionatos, vellem temperate vivere, si esset capax materiæ temperantiæ. & in genere habitus tantum sunt ponendi iuxta naturalem existentiam, quando subiectum potest elicere actus absolutos.

Ex his patet responsio ad ea quæ pro priori sententia adferuntur. dico enim habitum voluntatis involvere quandam imperfectionem, cum eandem imperfectionem aliquo modo connotet quam involuit habitus fidei residens in intellectu ad quem essentialiter ordinatur.

Dices S. Th. hic responsio ad 2. ait Christum habuisse meritum fidei.

Resp. non velle quod sit meritum per actus elictos ab illo habitu voluntatis qui à quibusdam ponitur, sed per actus obedientiæ se Patri in omnibus submittendo.

ARTICVLVS IV.

Utrum in Christo fuerit spes?

RESPONDET 1. non fuisse spem respectu beatitudinis animæ, quia Christus ab initio conceptionis fuit beatus & Deum clarè vidit: ut autem dicitur ad Rom. 8. spes quæ videtur non est spes, (id est obiectum præsens non speratur) nam quod videtur quid sperat?

Respondet 2. Christum potuisse sperare beatitudinem corporis, quia illam in hac vita non habebat.

Notandum quod licet S. Th. videatur solum agere de actibus spei, tamen ipsum habitum spei negat Christo: quemadmodum 2. 2. q. 18. art. 2. negat beatis, & cum illo varij.

Alij tamen eum beatis alijs, tum Christo illum tribuunt, quod non est improbabile. tenet Suarez hic in commentario, Becanus de Incarnatione cap. 8. q. 8. num. 4. quia Christus & alijs beati eliciunt amorem, & quidem concupiscentiæ, respectu suæ beatitudinis, eamque amant amore supernaturali tanquam suum bonum, & gaudent de illa: cum & illi actus sint per se honestissimi, & nullam involvant imperfectionem statui beatitudinis repugnantem: tales actus supernaturales possunt pro-

cedere ab aliquo habitu supernaturali, à nullo autem alio, quam ab habitu spei.

Dices 1. à nullo habitu procedere, sed ab auxilio speciali. 2. si procedant ab habitu, procedere à charitate.

Ad prius Resp. id dici absque sufficienti fundamento, cum sit magis consentaneum actum supernaturalem procedere ab habitu supernaturali.

Ad aliud dico hos motus tendere in suum obiectum sub ratione formali spei: nam beati non solum ex motu charitatis possunt amare suam beatitudinem, sed etiam ex motu spei, quia scilicet est maximum illorum bonum. Cum ergo in tali actu inueniatur ratio formalis obiectiva spei (iuxta probabilem aliquorum sententiam quam 2. 2. quæst. 17. art. 5. secuti sumus) hic actus dicendus est procedere à virtute spei, non vero charitatis.

ARTICVLVS V.

Utrum in Christo fuerint dona?

AFFIRMAT. patet Isaia 11. requiescet super eum spiritus Domini, spiritus sapientiæ & intellectus, spiritus consilij & fortitudinis, spiritus scientiæ & pietatis, & replebit eum spiritus timoris domini. qui locus à Patribus intelligitur de Christo.

Prob ratione, siue dona distinguantur à virtutibus, siue non, conceduntur ut homo promptè obediatur motioni Spiritus sancti, cuiusque ductum sequatur: Christus autem habuit potentias perfectissime dispositas ad omnem honestatem & motum Spiritus sancti suscipiendum.

Dices donum consilij videtur repugnare statui beatitudinis Christi, quia connotat vel saltem præsupponit dubium de rebus agendis: Christus autem perfectissime cognoscebat omnia cum omnibus circumstantijs, eaque perfectissime perpendebat.

Resp. negando antecedens, & dico de ratione consilij tantum esse iudicium de rebus agendis, quo vnum alteri præfertur, & ut tale offertur voluntati: quod etiam potest habere locum in beatis: unde nec necessario præsupponit dubium, nec illud connotat, licet in nobis illud communiter habeat coniunctum ex co additione status.

ARTICVLVS VI.

Utrum in Christo fuerit donum timoris?

AFFIRMAT. patet ex loco Is. citato art. precedenti.

Notandum S. August. 14. de civitate Dei dupliciter ponere timorem in beatis 1. ratione præmij, quia ratione dicitur psalmo 9. patientia pauperum non peribit in finem. 2. ratione effectus, qui est arctissima cum Deo coniunctio: nam qui timuit in vita à Deo separari per culpam, eo arctius illi coniungitur in gloria: quæ coniunctio minus proprie dicitur timor.

Queritur ergo quomodo timor potuerit inueniri in Christo, cum timor respiciat malum?

Dicendum potuisse esse timorem quo Christi anima metuebat à Deo separari per culpam, non quod id absolute timeret, sed spectata naturæ conditione, nam hic timor etiam reperitur in beatis in illo co-

Obiectio duplex.

Resp. ad priorem.

Resp. ad posterio-

Resp. affir. Isa. 11.

Prob. ratio- ne.

Obiectio.

77.

Solutio.

Etiā donum consilij est in beatis.

Resp. affir.

August.

Is. 9.

Ratio du- bitandi.

Solutio.

79.

Quæ- do timor in beatis.